

מוטי מזרחי

הפסל מוטי מזרחי עומד במרכז העשייה האמנותית בארץ מזה עשרות שנים. פסלי החוצות שלו מפוזרים ברחבי המדינה. מזרחי אמן פיגורטיבי במובהק ופסליו אהודים על הציבור הרחב בשל הקשר הישיר והמיידני הנוצר עם עבודותיו. הצופה מסוגל למצוא נקודות התייחסות ברורות ברמה המיידית בגובה העיניים. שוחרי אמנות ואנשי מקצוע מוצאים כמובן רבדים רבים נוספים והתכתבויות עם נושאים שונים.

מדברי האמן: "איקרוס עם יד בכוס הוא מסמל מיגבלה פיזית ונפשית, ההשתוקקות לרוחני, לנעלה, וחוסר היכולת להגיע לשם מהווה סוג של נפילה. ישנה השאיפה להתרומם ולהתעלות ובסימנה הנפילה לאדמה, והחיך מסתיר את הנפילה. האירוניה הזאת - נשקו של היהודי - להסוות את ייסוריו.

בעבודה וויה דולרוזה התייחס מוטי מזרחי אל ישו - היהודי הניצחי ובו זמנית גם אל עצמו ואל דרך החתחתים של קיומו. מצד אחד התחפש למלך ירושלים והפך לכל יכול ומצד שני גידל זקן אשר נתן לו תחושת מסתור חלקי מפני מבטים שופטים, התחפשיות והזדהויות עם דמויות שונות הופכות לאלמנט מרכזי ביצירתו משלב זה ואילך. רעיונות מבוטאים תוך הזדהות עם דמויות מיתיות אמיתיות ובעיקר בדויות.

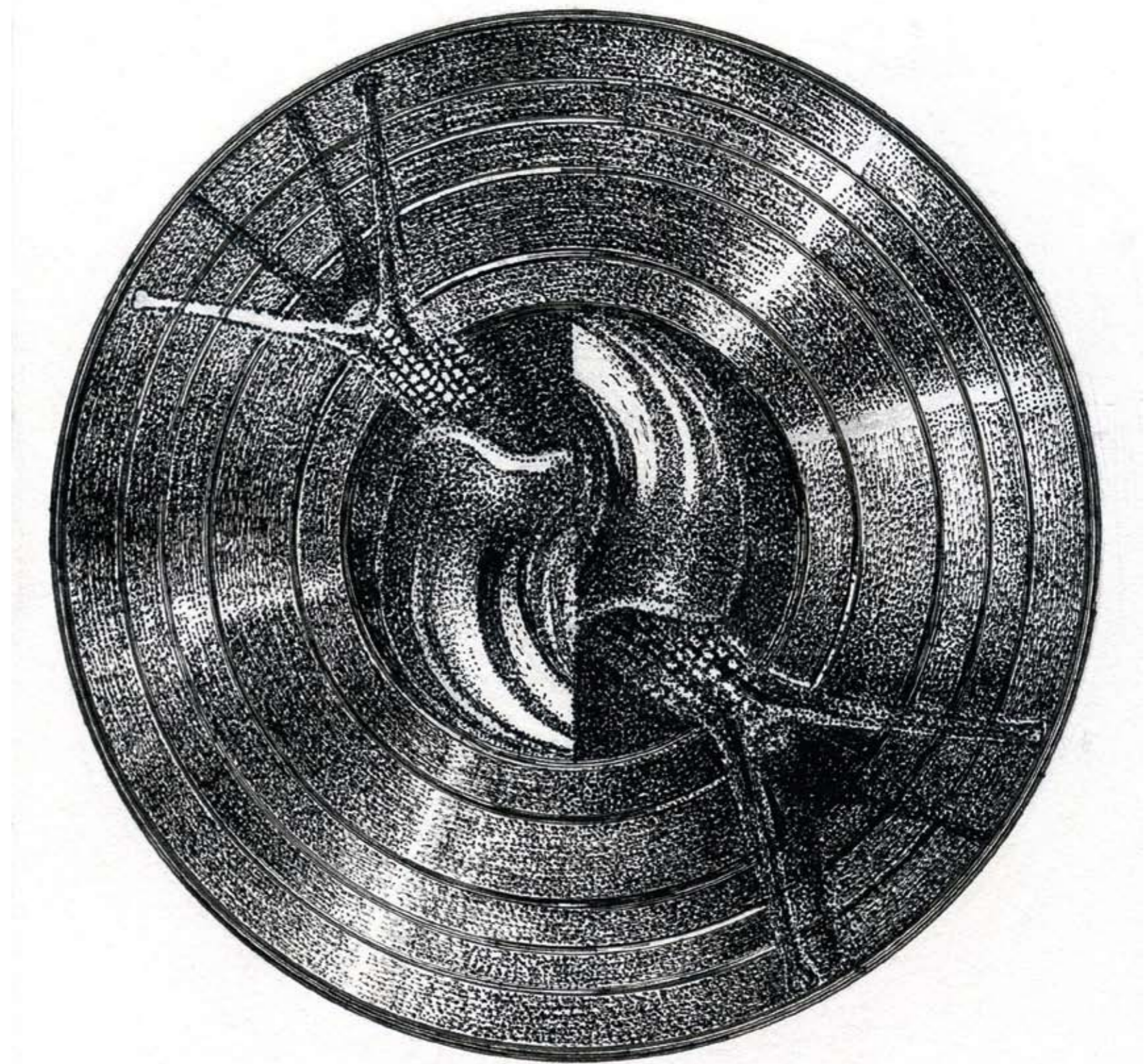
העבודות אשר נוצרו בירושלים מתוארות על ידו כטעונות - על גלים ארוכים ואילו היצירות התל אביביות נוצרו על גלים קצרים, עבודות בעלות אופי שונה לחלוטין.

מזרחי מכין רישומים מקדימים בגודל גלויה בה הוא מעלה את הרעיון הבסיסי מבלי להתייחס למימדים ואו חומרים אשר ישמשו מאוחר יותר לביצוע הפיזי של היצירה. את התחושות המקוריות הנלוות לרעיון הוא זוכר בעזרת לחץ על כריות אצבעותיו. לחץ זה שהפך להרגל עבורו מצף מחדש את הרעיון המקורי על כל מורכבותו, והוא חשוב לו ביותר להשלמת הביצוע.

החיפוש העצמיים של האמן הובילו אותו בדרכים פתלתלות בעיקר לעבר התרבות המערבית הנפוצה, תערוכתו האחרונה איך בין א מענטש - אני בן אדם, נושאת כותרת יידיש, שפה אותה שמע בילדותו ובדמיונו מצטיירת כשפה אנושית יותר אליה קל לו יותר להתחבר. נסיון זה וחיוכו כתגובת מצב מצביעים על הצורך העמוק שלו לתקשורת עם קהלו הפוטנציאלי. צורך עמוק זה מבטא בשפה הריאליסטית בה בחר להתטא שנים רבות לפני שחזרה להיות אופנתית מחדש. בזכות תכונות אלה הועשר עולמו בפסלי חוצות רבים ובעבודות בקנה מידה צנוע יותר אשר משרטטות נתיב אל נבכי נפש האמן.

חנה ברק אנגל

Ein Lied geht um de Welt

